

Bevezető

Az itt következő mesejátékok általában dramatizálási gyakorlatok eredményeként születtek. Készítőik első éves dramaturg szakos hallgatók a színművészetin, dráma-programra járó bölcsészek az ELTÉ-n, vagy szakdiplomát szerző, gyakorló tanárok. Egy biztos: színházi szakmájuk kezdetén tartanak, pontosabban *tartottak* a 2000-2001-es évben, amikor ezek a játékok itt látható formájukat elnyerték.

A munkák közreadása előtt talán hasznos jelezni, hogy a megszületett szövegek *nem a közös dramatizálás módszerével* jöttek létre. Nem mentek át tehát azon a nagyon szigorú, térbeli és időbeli sűrítésen, amit a kollektív dramatizálás módszere kikényszerít. Nem volt részük abban a némajátékos belső ellenőrzésben, ami – jó szemű rendezőtanárral esetén – gyakorlatilag szinte bombabiztossá teszi a cselekmény szerkezetét. A dialógus esetlegesen fölösleges „fodrai” sem tudtak leszakadozni a próbák és az előadások rendszerében.

Viszont: nem is kötötte meg egy darabra várakozó valós csoport a dramatizáló fantáziát. Csak az alpműre és saját belső hangjaira figyelhetett mindenki, s gondolatban tetszése szerint oszthatta ki a szerepeket, hogy „hallja” megszólalni az egyes figurákat. A feladat minden esetben egyéni megterhelést jelentett: az „írói” dramatizálás módszerének elméleti tanulmányozását, és – sok esetben első – gyakorlati megkísérlését.

Keresni kellett egy dramatizálásra alkalmasnak tűnő történetet, mely *gyerekek és kamaszok által játszható* vagy *gyerekek vagy kamaszok részére bemutatható* lehet, s az alapvető dramaturgiai ács munkák után mondható szöveget kellett adni a szereplők szájába.

Dramaturgiai szabásminta tehát az itt következő legtöbb mesejáték, csak úgy, mint ahogy formailag annak számít az ismert és klasszikussá lett nagy drámák javarésze. Úgy lesz belőlük előadás, ha „ráigazítjuk” azt az együttesünkre.

Több esetben közöljük a kiindulásul szolgáló mesét eredeti formában is, hogy – akár a közös dramatizálás módszerével – onnét lehessen elindulni, vagy – elbizonytalanodás esetén – vissza lehessen térni az alaphoz. Megesett az is, ami nagy színházaknál is sokszor előfordul, hogy a szerző megkötötte magát, és ragaszkodott valamely általam kétségesnek vagy kisebb hatóerejűnek vélt megoldásához. Ezekben az esetekben néha késhegyig menően vitatkoztam, s vagy győztem, vagy nem. Ha nem, reszkető szívvel hátra vonultam, remélve, hogy később talán tanári nagyvonalúságnak fogom érezni mostani engedékenységetem.

De titokban azért szinte minden esetben könnyű szívvel tudok nevetni, és legyintek ma is: „Majd az élet!...”

Egy konkrét csoport konkrét előadása tudniillik mindig új „szabásmintát” igényel. És ha a próbán nem vesszük észre, hogy a választott minta „mellben szűk” vagy életveszélyesen „söpri a földet”, nos..., majd csak megtanuljuk egyszer a szakmát. (Vagy megtanuljuk kimagyarázni magukat.)

Az a szöveg, amit a szerzők a történetből előadást álmodva papírra vetnek, a legjobb drámaírók esetében is csak javaslat, amely majd közös, előadóművészeti alkotómunka alapját képezi, hogy igazi befejezését a közönség segítségével nyerje el

Ehhez kíván jó munkát

a *Szerzők* nevében is:
a *Szerkesztő*